

НАРОДЕНЪ БУДИТЕЛЪ

СЕДМИЧЕНЪ ЦЪРКОВНО-ОБЩЕСТВЕНЪ ВЕСТНИКЪ ЗА ХРИСТИЯНСКА ПРОСВѢТА И ИНФОРМАЦИЯ.

Всички ржкописи и суми да се изпращатъ до редактора свещ. Д. ПОДВАСИЛЕВЪ—Шуменъ.

АБОНАМЕНТЪ:
за година 50 лв.
предплатени на
два пжти.

БРОЯ 1 левъ.

ЗА ОБЯВЛЕНИЯ
се плаща по 1 левъ
на дума.

НЪМА ДУША?! II.

На всѣкжде и всѣкога свѣта е вървалъ въ задгробния миръ. На всѣкжде и всѣкога човѣкътъ е вървало въ единъ Богъ, който рано или късно отмъщава за неправдата и беззаконията, които, по една или друга причина, сж останали ненаказани. На всѣкжде и всѣкога човѣкътъ се е молилъ за своите близки, сродници и приятели покойници и е вървалъ и върва и се надява, че той ще се срещне съ тѣхъ въ другия животъ. А ти, приятелю, казвашъ, че нищо нѣма въ задгробния миръ, защото „умрѣлите сж умрѣли и изчезнали за винаги“. И това си твърдение се стараешъ да обосноваешъ чрезъ науката, която поддържа, че душата не е нищо друго освенъ едно действие на нервната система. Ако това е така, ако душата не е нищо друго, освенъ едно действие на нервната система, то би трѣбвало да следва щото всѣкога, когато постъпи едно умствено помрачение — да има и едно грѣбначно сътресение, всѣко едно грѣбначно сътресение или нараняване да бжде последвано отъ едно умствено помрачение. Наблюденията на лѣкаритѣ надъ лудитѣ и умопомраченитѣ, както и надъ невмѣняемитѣ, напълно опровергаватъ тия предположения. А пъкъ най явното доказателство, че душата не е просто единъ живъ мозъкъ, е подчертания и много пжти констатиранъ фактъ, че душата може да бжде болна въ време, когато мозъкътъ е здравъ, и обратното, мозъкътъ да бжде боленъ, а душата здрава. Наистина, нищо не е научно по-доказано отъ факта, че може да си изгуби нѣкой разсъдъкъ безъ да е ималъ каквито и да е органически повреди, и че могатъ да сжествувагъ мозъчни органически повреди безъ да бждатъ последвани отъ изгубване на разума т. е. разсъдъкъ. Материалистическата наука казва: „Гдето нѣма мозъкъ, нѣма и мисль, и прибавя, поддържайки съ сжщата надменна смелостъ, „че човѣшкитѣ способности сж въ известно съотношение съ обема на мозъка“.

Ако това твърдение е истинско, тогава Цицеронъ, Рафаилъ и Наполеонъ би трѣбвало да бждатъ изчислени отъ категорията на гениалнитѣ хора, защото тѣ не сж имали „голъми глави“ въ смисълъ какъвто разбира единъ шапкарь.

Внѣ отъ това, мозъка на кучето е малко по-малкъ отъ оная на вола и не по-голямъ отъ този на овцата, а, при все това, то е много по-умно отъ тѣхъ. Мозъка на Кита е несравнено по-голъмъ отъ този на човѣка и, при все това, човѣкътъ никога не е мислилъ нито за по-уменъ отъ човѣка, нито пъкъ е заимствало отъ Кита нѣкоя философска система.

— Но, ти казвашъ, не трѣбва да се взима абсолютния обемъ на мозъка, а относител-

ния му обемъ въ сравнение въ обема на тѣлото.

Ако би било това така, тогава единъ човѣкъ, чиято дебелина и тежина варира, а обема на мозъка остава сжщия, би билъ по-вече или по-малко интелигентенъ, споредъ както нагълъства или отслабва.

Това би значило, че врабчето и нѣкои други малки птички сж или трѣбва да бждатъ по-интелигентни отъ човѣка, защото въ сравнение съ обема на тѣлата си иматъ много голѣмъ мозъкъ.

— „Но, не обема, а тежестъта на мозъка опредѣля интелигентностъта на нѣкого, прибавяшъ ти, следъ като доста се позамисли. Вѣрвамъ, обаче, че и ти би се изсмѣлъ примисълъта, че между хората бихме имали интелигентностъ отъ 1000, — 1500 или 1800 грама. . . . Не зная, обаче, какво би казалъ за (Voltaire) Волтера, за тежестъта на чийто мозъкъ съ положителностъ се знае, че е билъ подъ нормалната.

— „Не обема, нито тежестъта, а формата на мозъка опредѣля интензивностъта на интелигентностъта“, бързашъ да ми възразишъ. Тогава, какъ е възможно щото 2 мозъка, почти еднакви по форма, да бждатъ толкова различни въ силата на интелигентностъ?

Напр. Какъ е възможно щото слона и кучето, съ не много различенъ мозъкъ отъ оная на маймунитѣ съ опашка, да бждатъ толкова много по-глупави отъ тѣхъ?

Несъмнено, че това явление не можемъ си обясни, освенъ, ако допуснемъ, че интелигентностъта трѣбва да изхожда отъ другде.

— „Но, ти пакъ прибавяшъ, интензивностъта и силата на интелигентностъта се мѣри споредъ броя на мозъчните бразди или гънки, а най-вече споредъ тѣхната дълбочина“.

Ако това би било вѣрно, тогава, приятелю мой, маггарето би трѣбвало да бжде най-умното, защото маггарешкия мозъкъ е най-богатъ съ бразди и гънки! Но, това не е така.

— „Само раннообразието на мозъчните химически елементи, обяснява разнообразието и неравенството на интелигентностъта. Гдето нѣма фосфоръ, нѣма никаква мисль“, ми възразявашъ ти като съ последно и решително доказателство. Това ти доказателство бихъ приелъ на драго сърце, ако не бихъ знаелъ, че най-много фосфоръ съдържа мозъка на рибитѣ и въпреки това никой не ги смѣта за най-интелигентни сжщества.

— „Нито единъ лѣкаръ, нито пъкъ хирургъ, съ ножъ въ ржце, или други инструменти, се е натъкналъ нѣкога на душата при разнитѣ операции.“ Но, пита се, где сж търсили тѣ душата? Въ единъ почти разложенъ трупъ тѣ сж се надявали да я намѣрятъ. Тамъ, обаче, душа вече нѣма, тя си е излѣзла, отлитнала е! Лудостъ и смѣшно е да държимъ въ ржцетѣ си кафеза и да отричаме, казвайки, че тамъ е нѣмало никаква птичка, въпреки, че тя е оставила и следи, и перушина, и останки отъ храна—осъществени доказателства, че тя е пре-

карала извесно врѣме тамъ! Който по тоя начинъ отрича сжществуването на душата, можемъ го уподоби съ оная, който би дошелъ да ни посети въ частъ, когато знае, че сме излѣзли отъ дома си.

Желае ли единъ лѣкаръ да намѣри душата? Да не я напразно търси въ безжизнитѣ трупове на умрѣлитѣ, а да пита и я търси у живитѣ! По усмивката на лицата и устнитѣ имъ, въ яснотата на погледитѣ имъ, съ възлнение, но и увѣрение, ще намѣри и поздравя оная велика божествена искрица, която се нарича човѣшката душа.

Край.

Свещ. П. Икономовъ—Варна

Проф. Д. Дюлгеровъ

Значение на догмата.

III

Единението съ Църквата дава възможностъ на всѣки християнинъ съ надежда да се бори съ съблазнитѣ на ума и да пази Христовото учение. Членоветѣ на Църквата растатъ отъ слава къмъ слава въ областъта на освяване догматично, а самитѣ догмати оставатъ вѣчни и неизмѣняеми по съдържание, защото сж Божествени истини. (к. р.).

Ето защо иматъ смисълъ думитѣ на покойния философъ, проф. В. Н. Карповъ, казани въ деня на петдесетгодишнината на Петроградската духовна академия (17 февруарий 1859 година): „Тя не е отстъпила ни най-малко отъ съкровищницата на богооткровено учение. Тя е била свѣтиликъ на православната истина въ продължение на петдесетъ години и не се е поддала на враждебнитѣ идеи на суетно-ригиди и иновѣрието. Въ днешния денъ тя въздига знаме въ тържество не на прогреса, а на противъ—въ името на неизмѣнното си пребиваване въ недрата на Православната Църква на стража на апостолскитѣ и отечески вѣроопредѣления“.

Това не е развѣнчаване на Догматическото богословие като наука. Това свидетелствува, че Догматическото богословие е наука философска. Догматистътъ, като членъ на Църквата, трѣбва да изживѣе процеса на създаване догмата отново, тъй да се каже, да го създаде. Догматътъ трѣбва да бжде живъ свидетелъ на вѣратата му, на религиозността му. Това е една задача. Той трѣбва, освенъ това, да формулира съ помощта на разума постигнатата и усвоена чрезъ непосредственъ религиозенъ опитъ истина. Два вѣка вече съ все възрастваща сила философи говорятъ за значението и силата на непосредственото познание. Шопенхауеръ говори за непосредственото познаване на метафизическата сжщностъ на свѣта. Съ термина „практически разумъ“ Кантъ е изразилъ възможността на човѣка да прониква непосредствено въ онова, което не е възможно за чистия разумъ. Джемсъ решително подчертава значението и силата на ре-

лигиозния опитъ, като източникъ за проникване въ сжщностъта на истината. А Берсонъ не по-малко убедително подчертава значението на интуицията.

Разумътъ не е изгоненъ изъ областъта на Догматическото богословие; той има свой дѣлъ въ нея: той опредѣля генезиса на догматическитѣ формулировки, формулира непосредствено преживѣната чрезъ религиозенъ опитъ истина, опредѣля съгласието на тѣзи формулировки съ Божественото откровение, съ Църковното откровение, съ Църковното съзнание; установява какъ и защо сж внесени въ даденъ догматъ едни или други елементи, уяснява тѣхната логическа закономѣрностъ или поне дава етико-психологическа мотивировка за възникването имъ въ съзнанието на човѣка. А тукъ е не само възможно, но и необходимъ прогресъ. Разумътъ е безсиленъ да проникне въ сжщността на истината.

Съ това ние не вършимъ престъпление предъ науката. Само привидно ние стоимъ предъ непримирима дилема: или догматъ или наука, но не и едно и другото. Ние ще кажемъ: и догматъ и наука. Въ случая имаме логическа задача. Ние трѣбва да я разрешимъ. Тази логическа задача наподобява по форма една отъ задачите на Луизъ Керолъ.

Нашата логическа задача има следната форма: Догматътъ е недостъпенъ за разума и противорѣчи на науката—първо положение. Догматътъ е постижимъ въ моментъ на духовно просвѣтление—второ положение. Тази дилема, съгласно правилното разрешение на Кероловата логическа задача, е разрешима въ смисълъ, че и двете положения сж вѣрни, възможни. Тѣ не се изключватъ, а взаимно се допълватъ. Догматътъ, като Божествена истина, е действително недостъпенъ за човѣшкия разумъ, но той е достъпенъ въ моментъ на духовно прозрение. Разумътъ само дава логическа формулировка на усвоеното чрезъ духовно просвѣтление съдържание на догмата. Естествено е, неговата задача е само да установи доколко тази логическа формулировка съдържа въ себе си пълнотата на истината и онова, що е открито непосредствено на съзнанието, да сравни съ Църковното учение.

Какво вършатъ другитѣ исповѣдания (Протестантитѣ).

Въ брой седми т. г. на протестантското списание „Духовна обнова“ въ статията: „Сто двадесетъ и три годишнината на Британското библическо дружество“ ни се рисува поразителната дейностъ на това дружество, което е имало за задача да преведе Св. писание на родния езикъ на всѣки народъ и да му го даде за четене. То превело Библията на 593 езика. Само презъ тая година до първи априлъ дружеството разпространило 10,128,000

екземпляра библии, евангелия и части отъ библията, отъ които въ Европа били продадени 1,500,000 екз., въ Африка 438,000, въ Канада 412,000, въ Австрия 159,703, въ Италия 869,000, въ Япония 236,000, въ Корея 640,000 и пр. и въ Китай 4,142,000. На всѣки 5 екземпляра двата били продадени въ Китай. За преводъ и подвързия само миналата година похарчило 165 милиона, а цѣлия разходъ възлизалъ на 277 милиона. Презъ миналата година въ България разпродадо 10,000 екз. библии и евангелия. Отъ 1804 год.-денъ на организирането му похарчило повече отъ 370 милиона библии и евангелия. За цѣлѣта подържало 1000 души пжтующи книжари. Тия хора посветили живота си да сѣятъ само слово Божие. Това дружество е британско и нека не се чудимъ защо Англия е велика и първа държава въ свѣта. Отъ всички е признато, че книжнината е единъ главенъ двигателъ на идеи. Обществото, главно интелигенцията, чрезъ нея се храни и храната, дадена чрезъ тая книжнина, дава своето действие и резултати. Не напразно казва българската пословица: „Каквото посѣешъ, такава ще жънешъ“. Значи трѣбватъ добри сѣячи съ чисто семе. Добритѣ сѣячи сж служителитѣ на истината божия, а чистото семе е слово-то на Бога. Ний, православнитѣ български пастири, поели високъ дългъ на добри сѣячи, сме длъжни да сѣемъ това семе чрезъ устно и писмено слово. Трѣбва и да следимъ не дава ли се плевелъ на народната душа. Св. Синодъ на бъл. църква, съзнавайки това, е поелъ ангажиментъ съ издаването на редъ книги за добра храна на народа и главно като преведе св. библия на родния ни езикъ. Обаче, говоримъ се, че отъ 50 хиляди екземпляра били продадени само 20 хиляди, а 30 хиляди стоели въ склада на Св. синодъ и държали 3 1/2 милиона лева въ застой. Сжщото е и съ другитѣ издания. А виждаме, че британското дружество за една година въ България е похарчило 10 хиляди екземпляра. На що се дължи този нашъ застои? Той се дължи на недобра организация и несъзнаване дългъ и отговорностъ.

За да се подведе тази работа съ резултатъ, то се иска: Самитѣ пастири да издигнатъ по високо своето пастирско съзнание за поетия дългъ. Съ това съзнание ще могатъ не малко да услужатъ на дѣлото. Обаче сами пастиритѣ това не могатъ изпълни, защото задълженията на пастиря сж много. Нито пъкъ Св. Синодъ самъ може да направи голѣми успѣхи.

За целъта се иска отдѣлна организация, която да почне дѣлото основно и системно. Потрѣбенъ е специаленъ отдѣлъ: „Разпространение книжнина“—по подобие на Британското дружество. Трѣбва да има ржководни тѣла и изпълнитѣл-и-работници, които, както единитѣ, така и другитѣ, да сж школовани организатори мисионери, които и да тѣ да служатъ отъ ревностъ. На

тази служба могат да се посветят младите семинаристи. Тук ще опознаят народа с неговите нужди, болки и грешки. Ще добият опитност за поста, който се готвят да поемат. И няма да става нужда да залавят занятия, които ги отдалечават от поста им, за който ги е готвила Семинарията. Защото народа с радост очаква да ги види пастири, за да дават храна на душата му, която е отровена с много заразителни билки на неканени гости.

За издръжката им да се подирят ресурси. Да се казва, че няма средства, небива. Стига да се иска, могат се намири. Народа обича църквата си. Той ще я подкрепи. Стига да види, че не работи искрено, сръчно, не с цел за ограбване. Само се иска умъние, план и такт. Нека от примъра на другите вземем и ние поука. Дано най-после и у нас се замисли и основе такова дружество. Ако чуждите организации успеват, то колко повече ще успее наше, свое, начинание от този род, стига да има кой да го поеме и устрои. Кому принадлежи да организира това ново дѣло, нека всеки си каже думата.

Свещ. Иванъ Паликовъ

Изъ църковните обряди.

Дни, назначени отъ църквата за поменуване на умрѣлите.

За новопочиналите църквата е назначила 40 дни отъ смъртта имъ, презъ които усилено ходатайства за очистване грѣховетъ имъ (Основания: Бит. VII, 12; Лев. XII; Числ. XIV, 31—34; Мат. IV, 2). Отъ 40-ти дни се посвещаватъ на особна молитва дните: 3-ия — за възпоминание възкресението на Спасителя; 9-ия — за благочестиво желание на църквата духа на умрѣлия да бѣде причисленъ къмъ ангелските чинове (тѣ сж 9.) и 40-ия — по ветхозаветния обичай, както израилтяните 40 дни оплаквали Мойсея, и защото този день съответствува съ деня на възнесението Господне. За тази целъ се посвещаватъ още полугодишниятъ и годишниятъ день отъ смъртта на умрѣлия, подобно на рождения и именния день въ този смисълъ, че умрѣлия е живъ и безсмъртенъ по духъ и нѣкога съвършено ще се възобнови, когато Господъ въздигне самото тѣло.

Освенъ горните дни въ православната църква се извършва поменъ за умрѣлите и въ други сжботи, когато се извършватъ две тържествени панихиди, наречени *обща вселенски*. Тѣ сж месопустната и тройчатата сжботи.

Първата вселенска задушница се извършва въ сжботата на Месопустната недѣля. Тази задушница се посвещава за споменуване на починалите презъ всички вѣкове православни християни, отци и братя наши отъ всѣко звание и състояние, царе, князе, монашествующи, миряни, юноши и старци. Всички, които вода покрила, бранъ пожегнала, трусь погълнала, убийци погубили, огънь изгорилъ и изобщо всички, които внезапно сж умрѣли.

На другия день, Месопустната недѣля, се възпоменава часа на *Страшния съдъ*. День преди това църквата ходатайства за всички умрѣли да имъ яви Богъ милостта си въ деня, когато дойде да сжи.

Началото на тази вселенска сжбота се отнася къмъ първия християнски времена. Въ

синаксария (съкратенъ разказъ за живота на нѣкой светия), поставенъ въ сжбота преди Месопустната недѣля, се казва, че божественитъ отци узакониха да споменуваме въ този день всички умрѣли въ вѣрата „отъ слященыхъ апостолъ приемишъ“. Това свидетелство за апостолското установление на тази задушница се потвърждава и отъ църковния уставъ на Св. Сава Освещенъ, приетъ въ V в., и обичая на древните християни (Златоустъ сл. 62 и 68) да се събиратъ на гробищата въ опредѣленитъ отъ църквата дни точно така, както и сега православните християни ходятъ на задушницата сжботи на гробоветъ на ближните си.

Б. Р. Този отдѣлъ ще продължи, за да осветлимъ нашитъ четци—миряни по много възпроси (колкото е възможно това въ единъ вестникъ) около обрядитъ: поменаване умрѣлите, кръщението (ролята на кръстника въ живота на детето), вѣнчаването, водосвета и пр. Мислимъ че това е полезно за християнитъ.

Адри дьо Пьоли.

Човѣшкиятъ погледъ.

Човѣшкиятъ погледъ е тайнствено осветленъ отъ тази невеществена дума, която душата произнася въ себе си. Животното нѣма погледъ, неговитъ очи сж мъртви, тѣ сж лишени отъ всѣкакво лично изражение. Тѣ не казватъ нищо. Отъ тукъ произлиза онава впечатление на безкрайна самота, която изпитваме въ обществото на най-вѣрното куче или на най-милваната котка...

Каква сила, напротивъ, каква дълбочина, каквъ неизразимъ чаръ има въ човѣшкиятъ погледъ! Речта на духа се отразява, рисува, съсрѣдоточава тамъ по единъ чуденъ начинъ.

Очитъ на животното сж тъмно огледало на организъмъ, надаренъ съ инстинктивни движения и съ чисто чувствени представления. Погледътъ на човѣка, кжпанъ отъ една нежна и необяснима свѣтлина, открива духовната душа. Органътъ е преобразенъ, той изражава невидима сила, която свѣти въ него и открива личността съ нейнитъ хиляди психологически и нравствени отсѣнки. Човѣшкиятъ погледъ е като прозорецъ на душата и чрезъ него се прониква тутакси въ едно дълбоко същество, което мисли, сжи, разсжждава, съмнява се или хитрува, подиграва се или се възхищава, което се разцвята въ доброта, въ любовъ, въ радостъ...

Да, материята се одухотворява. По нѣкаквъ начинъ тя надминава себе си и ни съединява почти непосредствено съ единъ принципъ на животъ, който, очевидно, не се смѣсва съ простата органическа работа на чувствата. Задъ *вълшебната природа* забелезваме *разногласия* — *разногласия*, който се пазимъ да уеднаквимъ съ слѣпитъ сили на материята. Оттаткъ *човѣшкиятъ погледъ* ние съзираме *разумната душа*, чийто действия, безкрайно гъвкави и съ много отсѣнки, се показватъ като изцѣло различни отъ едно обикновено свързване на образи и отъ едно просто, тласкащо или отблъскващо, трептене на нервитъ.

Между човѣка и животното има не *степенно* различие, както би го желалъ материалистичниятъ еволюционизмъ, а има *сжществено* различие, раз-

личие по *природа*, непреходна пропасть, която отдѣля чувствения животъ отъ живота духовенъ... За да се убедимъ, достатъчно е да чуемъ *вика* на животното и съблмната речъ на човѣка. Достатъчно е да съпоставимъ *очитъ* на животното и човѣшкия *погледъ*.

Чиста и нечиста съвестъ.

Единъ учителъ въ едно село до рѣката Рейнъ веднажъ предавалъ урокъ, и синоветъ и дѣщеритъ на селянитъ, насѣдали около него, го слушали съ удоволствие. Уроцитъ му се отличавали съ дълбочина и занимателност. Той говорѣлъ за чистата и нечиста съвестъ и за тайния гласъ на сърцето.

Като свършилъ, той казалъ на ученицитъ си: „Кой може да направи сравнение по тази тема?“

Тогава излѣзло едно момче и казало „Азъ мога да направя сравнение по тази тема, но не знамъ, дали ще бѣде сполучливо.“

— Разказвай, колкото знаешъ, — отговорилъ учителътъ, и момчето започнало:

— Спокойствието на чиста съвестъ и безпокойствието на нечистата съвестъ азъ сравнявамъ съ два пжтя, които мисе случатъ веднажъ да мина.

Като минаваха презъ селото ни, неприятелскитъ войници съ сила отведоха милия ми баща заедно съ коня ни. Тѣй като той не се връщаше у дома, майка ми и всички ние започнахме да плачемъ и тжжимъ. Рботата се свърши съ това, че майка ми ме прати въ града да търся баща си.

Азъ отидохъ и се върнахъ късно презъ нощта съ тжжно настроение, — азъ не намерихъ баща си.

Бѣше срашна есенна нощъ. Вѣтра шумѣше и виеше изъ клонитъ на джбоветъ, елхитъ и между скалитъ. Бухали викаха, кукумявки крѣкаха. Но азъ бѣхъ съ една мисълъ, — че бѣхъ изгубилъ баща си и ще видя скръбта на майка си, когато си иде у дома самъ. Това ме много плашеше въ тъмната нощъ; шумътъ на листата ме привеждаше въ ужасъ... И азъ си мислѣхъ: „Ето какво трѣбва да чувствува човѣкъ съ нечиста съвестъ.“

— Деца, казалъ тагава учителътъ, — би ли искали да вървите въ такава непрогледна нощъ да търсите напразно бащаси и да слушате само бурята и виковетъ на хищнитъ птици?...

— Разбира се, не, — отговорили ведно децата разтрепери.

Следъ това момчето продължи разказа си и казало: „Другъ пжтъ ми се случи да вървя съ сестра си изъ сжщия пжтъ. Ние носѣхме изъ града много различни красиви покупки за семейния ни празникъ, който татко щѣше да устрои въ следния день въ честъ на мама. Ние се връщаме сжщо вечеръ, но тогава бѣше пролѣтъ. Небето бѣше чисто и прекрасно. Всѣкжде царуваше тишина и спокойствие, като въ стаята, така че можеше да се чуватъ стжпкитъ и шуртенето на поточето, което течеше близо до пжтя. Наоколо изъ хрусталака пѣха слави. И двама ние вървѣхме уловени за ржце, и бѣхме така весели, щото едва можехме да приказваме. И врѣхъ всичко това, насреща ни излѣзѣ милия ни татко. Сега азъ отново си помислихъ: „Ето какво трѣбва да чувствува човѣкъ, който е направилъ много добрини.“

Така говорѣло момчето. Тогава учителътъ погледналъ ласкаво децата си, а децата въ единъ гласъ казали: „О, ние искаме да станемъ добри хора!“

Слѣпиятъ пѣвецъ.

Синътъ на Фингалъ, слѣпъ пѣвецъ отъ Морвена, Осантъ, една вечеръ седѣлъ при входа на своята пещера. Прекрасната дѣщеря на Тоскара, Малвина, стояла до стареца, който млчалъ.

Тогава той казалъ: „Слънце-то свърши своя пжтъ, появи се вечерната заря на западъ!“

— Ей-сега тя угасва, — отговорила съ въздишка Малвина.

— Защо въздишашъ, Малвина? — попиталъ слѣпиятъ старецъ.

— О, татко, затова, защото ти не виждашъ нито утрената, нито вечерната заря, — отговорила девицата

— Уви! прибавилъ старецътъ съ усмивка на уста, — и милото личице на дѣщеря си, Малвина... Но нима азъ, Малвина, не чувамъ приятния ти гласъ, който се слива съ звуковетъ на моята арфа и вѣненето на духоветъ надъ струнитъ й?

А какъ ти, татко, можешъ да чувашъ гласоветъ на невидимитъ духове? — попитала Малвина.

Само този, Малвина, чува тихитъ звукове на висшитъ ми-мирове, за когото е умрѣлъ и закритъ за винаги мира на чувствата, казалъ старецътъ. — Очитъ му, Малвина, сж успѣли да се закриятъ преди да дойде смъртта, и земята стои неподвижно предъ него, загнната въ вѣченъ мракъ. Както блѣстящитъ звезди се появяватъ, когато тъмниятъ покривъ се спуска надъ земята, така и на пѣвеца слизатъ отъ небето лжчи, които носятъ съ себе си звукове и се допиратъ до арфата му и до натъжената му душа... Подай ми арфата, Малвина!

Така говорѣлъ Осантъ. Малвина му подаде млчеливо арфата и слѣпиятъ старецъ за-свирилъ по струнитъ й.

Изъ Примѣри и разкази.

Хроника.

Утре, недѣля, 4 часа сл. пл., въ салона на църквата св. Възнесение ще продължи беседата „Истинността на Евангелията“. Беседитъ ще се водятъ много редовно. Малкъ хоръ отъ свещеницитъ при църквата и млади семинаристи ще пѣе духовни и народни пѣсни. Християнитъ се молятъ да посещаватъ редовно беседитъ и съ това много ще насърчатъ своитъ свещеници.

Презъ 1928 год. Евхаристния конгресъ. (Католишки) ще се състои въ Sidney — Австралия. Отъ сега комитетъ взема мѣрки за квартири и пжтуване, за да улеснятъ пжтуването на европейцитъ въ Австралия. Официалната значка на конгреса ще бѣде единъ кръстъ съ надписъ „Credo“ т. е. вѣрвамъ, поставенъ надъ единъ потиръ (Св. Чаша).

Съборитъ на нашитъ Прав. Хр. Братства съ време ще взематъ сжщия характеръ. Ако имаме умни и смѣли хора въ управата, ще съживимъ религиозно българския народъ, ще повдигнемъ духа му и ще закрепимъ вѣрата му въ свѣтли бжднини. Бждещитъ събори на Хр. Православни братства трѣбва да бждатъ масово посещавани отъ бълг. правосл. народъ — който високо да сиказва болкитъ отъ църковната трибуна, да подчертае своето духовно обединение и сплотяване около Църквата, която трѣбва да бѣде жива и дейна, такава, каквато я иска Основателя и Спасителя И. Хр. Това, което отдавна постигнаха ка-

толицитъ, ще постигнемъ ние съ вѣра въ ржководитъ църковни и съ упоритъ трудъ.

По парадоксална инициатива — въ Германския парламентъ се приготвяла законъ, чрезъ който се бранява на правосждителни дири и се занимава съ заживления, направени въ обществени заведения за спиртни тията. Чудесенъ законъ, който не би трѣбвало да замисля да се прокара и у насъ.

Въ Испания Министерството на Вътрешнитъ работи въ разстояние на 6 месеца успѣло да конфискува 1000 книги, брошури, хвърчащи листи съ безнравствено съдържание. 200 присжди е издалъ противъ тия, които продаватъ или разпространяватъ тая свратителна и отровна стока.

Единъ отъ най-известнитъ мисионери отъ Индия е едно отъ своитъ съчинения въше: Единъ индийски професоръ преди нѣколко дена ми каза: „Искамъ да бжда християнинъ, но желая да бжда далечъ отъ европейцитъ, които видятъ въ всички като че ли две нѣща мразятъ: *религията* и *европейците*“. Вѣрно е, че представителитъ на цивилизованата Европа въ она край водятъ динъ животъ ужасенъ — който отрича всѣко християнство. Ето защо, основателно се сжлакватъ мисионеритъ, че онва, което съзидатъ тѣ, онва, което живота, който водятъ дѣлата, които вършатъ, горшатъ.

КНИЖНИНА

Получи се въ редакци новата, книга трета, отъ *Примѣри и разкази*, реда на Протоиерея Йорданъ Стоковъ отъ гр. Търново. Книгата съдържа извѣрдно полежитиво за всѣки християнинъ. Това сж поучения за приченъ, смисленъ, човѣшки, сжго християнски, животъ, живо предадени въ разкази и затова се четатъ съ увлечение и наслада. Книгата е особно полезна за свещеницитъ които могатъ да се възползватъ за украшение и повдига на своитъ проповѣди хубавитъ примѣри, шо е сбралъ неуморимия Прот. Стоковъ.

Сжщиятъ авторъ издаде *Краткъ молитвеникъ* преводъ отъ славянски, и *Исхана при болестъ, скръбъ и смъртъ на близки*, то попълнено издание. Книгитъ се набавятъ направо отъ издателя въ гр. Търново. Поржчваме ги всѣкому.

Получи се още книга *Съкровище* отъ свещ. Х. Караламбевъ отъ София, съдържа следнитъ религиозно-разказчета: 1. Съкровище, 2. Христосъ и малкитъ деца, 3. Великата сила на децата, 4. Малки апостоли, 5. Кръста, 6. Щастливи деца, 7. Детето и майката, 8. Детето и неговия баща, 9. Детето и неговия баща, 10. Детето и неговия баща, 11. Детето и неговия баща, 12. Детето и неговия баща, 13. Детето и неговия баща, 14. Детето и неговия баща, 15. Детето и неговия баща, 16. Детето и неговия баща, 17. Детето и неговия баща, 18. Детето и неговия баща, 19. Детето и неговия баща, 20. Детето и неговия баща, 21. Детето и неговия баща, 22. Детето и неговия баща, 23. Детето и неговия баща, 24. Детето и неговия баща, 25. Детето и неговия баща, 26. Детето и неговия баща, 27. Детето и неговия баща, 28. Детето и неговия баща, 29. Детето и неговия баща, 30. Детето и неговия баща, 31. Детето и неговия баща, 32. Детето и неговия баща, 33. Детето и неговия баща, 34. Детето и неговия баща, 35. Детето и неговия баща, 36. Детето и неговия баща, 37. Детето и неговия баща, 38. Детето и неговия баща, 39. Детето и неговия баща, 40. Детето и неговия баща, 41. Детето и неговия баща, 42. Детето и неговия баща, 43. Детето и неговия баща, 44. Детето и неговия баща, 45. Детето и неговия баща, 46. Детето и неговия баща, 47. Детето и неговия баща, 48. Детето и неговия баща, 49. Детето и неговия баща, 50. Детето и неговия баща, 51. Детето и неговия баща, 52. Детето и неговия баща, 53. Детето и неговия баща, 54. Детето и неговия баща, 55. Детето и неговия баща, 56. Детето и неговия баща, 57. Детето и неговия баща, 58. Детето и неговия баща, 59. Детето и неговия баща, 60. Детето и неговия баща, 61. Детето и неговия баща, 62. Детето и неговия баща, 63. Детето и неговия баща, 64. Детето и неговия баща, 65. Детето и неговия баща, 66. Детето и неговия баща, 67. Детето и неговия баща, 68. Детето и неговия баща, 69. Детето и неговия баща, 70. Детето и неговия баща, 71. Детето и неговия баща, 72. Детето и неговия баща, 73. Детето и неговия баща, 74. Детето и неговия баща, 75. Детето и неговия баща, 76. Детето и неговия баща, 77. Детето и неговия баща, 78. Детето и неговия баща, 79. Детето и неговия баща, 80. Детето и неговия баща, 81. Детето и неговия баща, 82. Детето и неговия баща, 83. Детето и неговия баща, 84. Детето и неговия баща, 85. Детето и неговия баща, 86. Детето и неговия баща, 87. Детето и неговия баща, 88. Детето и неговия баща, 89. Детето и неговия баща, 90. Детето и неговия баща, 91. Детето и неговия баща, 92. Детето и неговия баща, 93. Детето и неговия баща, 94. Детето и неговия баща, 95. Детето и неговия баща, 96. Детето и неговия баща, 97. Детето и неговия баща, 98. Детето и неговия баща, 99. Детето и неговия баща, 100. Детето и неговия баща, 101. Детето и неговия баща, 102. Детето и неговия баща, 103. Детето и неговия баща, 104. Детето и неговия баща, 105. Детето и неговия баща, 106. Детето и неговия баща, 107. Детето и неговия баща, 108. Детето и неговия баща, 109. Детето и неговия баща, 110. Детето и неговия баща, 111. Детето и неговия баща, 112. Детето и неговия баща, 113. Детето и неговия баща, 114. Детето и неговия баща, 115. Детето и неговия баща, 116. Детето и неговия баща, 117. Детето и неговия баща, 118. Детето и неговия баща, 119. Детето и неговия баща, 120. Детето и неговия баща, 121. Детето и неговия баща, 122. Детето и неговия баща, 123. Детето и неговия баща, 124. Детето и неговия баща, 125. Детето и неговия баща, 126. Детето и неговия баща, 127. Детето и неговия баща, 128. Детето и неговия баща, 129. Детето и неговия баща, 130. Детето и неговия баща, 131. Детето и неговия баща, 132. Детето и неговия баща, 133. Детето и неговия баща, 134. Детето и неговия баща, 135. Детето и неговия баща, 136. Детето и неговия баща, 137. Детето и неговия баща, 138. Детето и неговия баща, 139. Детето и неговия баща, 140. Детето и неговия баща, 141. Детето и неговия баща, 142. Детето и неговия баща, 143. Детето и неговия баща, 144. Детето и неговия баща, 145. Детето и неговия баща, 146. Детето и неговия баща, 147. Детето и неговия баща, 148. Детето и неговия баща, 149. Детето и неговия баща, 150. Детето и неговия баща, 151. Детето и неговия баща, 152. Детето и неговия баща, 153. Детето и неговия баща, 154. Детето и неговия баща, 155. Детето и неговия баща, 156. Детето и неговия баща, 157. Детето и неговия баща, 158. Детето и неговия баща, 159. Детето и неговия баща, 160. Детето и неговия баща, 161. Детето и неговия баща, 162. Детето и неговия баща, 163. Детето и неговия баща, 164. Детето и неговия баща, 165. Детето и неговия баща, 166. Детето и неговия баща, 167. Детето и неговия баща, 168. Детето и неговия баща, 169. Детето и неговия баща, 170. Детето и неговия баща, 171. Детето и неговия баща, 172. Детето и неговия баща, 173. Детето и неговия баща, 174. Детето и неговия баща, 175. Детето и неговия баща, 176. Детето и неговия баща, 177. Детето и неговия баща, 178. Детето и неговия баща, 179. Детето и неговия баща, 180. Детето и неговия баща, 181. Детето и неговия баща, 182. Детето и неговия баща, 183. Детето и неговия баща, 184. Детето и неговия баща, 185. Детето и неговия баща, 186. Детето и неговия баща, 187. Детето и неговия баща, 188. Детето и неговия баща, 189. Детето и неговия баща, 190. Детето и неговия баща, 191. Детето и неговия баща, 192. Детето и неговия баща, 193. Детето и неговия баща, 194. Детето и неговия баща, 195. Детето и неговия баща, 196. Детето и неговия баща, 197. Детето и неговия баща, 198. Детето и неговия баща, 199. Детето и неговия баща, 200. Детето и неговия баща, 201. Детето и неговия баща, 202. Детето и неговия баща, 203. Детето и неговия баща, 204. Детето и неговия баща, 205. Детето и неговия баща, 206. Детето и неговия баща, 207. Детето и неговия баща, 208. Детето и неговия баща, 209. Детето и неговия баща, 210. Детето и неговия баща, 211. Детето и неговия баща, 212. Детето и неговия баща, 213. Детето и неговия баща, 214. Детето и неговия баща, 215. Детето и неговия баща, 216. Детето и неговия баща, 217. Детето и неговия баща, 218. Детето и неговия баща, 219. Детето и неговия баща, 220. Детето и неговия баща, 221. Детето и неговия баща, 222. Детето и неговия баща, 223. Детето и неговия баща, 224. Детето и неговия баща, 225. Детето и неговия баща, 226. Детето и неговия баща, 227. Детето и неговия баща, 228. Детето и неговия баща, 229. Детето и неговия баща, 230. Детето и неговия баща, 231. Детето и неговия баща, 232. Детето и неговия баща, 233. Детето и неговия баща, 234. Детето и неговия баща, 235. Детето и неговия баща, 236. Детето и неговия баща, 237. Детето и неговия баща, 238. Детето и неговия баща, 239. Детето и неговия баща, 240. Детето и неговия баща, 241. Детето и неговия баща, 242. Детето и неговия баща, 243. Детето и неговия баща, 244. Детето и неговия баща, 245. Детето и неговия баща, 246. Детето и неговия баща, 247. Детето и неговия баща, 248. Детето и неговия баща, 249. Детето и неговия баща, 250. Детето и неговия баща, 251. Детето и неговия баща, 252. Детето и неговия баща, 253. Детето и неговия баща, 254. Детето и неговия баща, 255. Детето и неговия баща, 256. Детето и неговия баща, 257. Детето и неговия баща, 258. Детето и неговия баща, 259. Детето и неговия баща, 260. Детето и неговия баща, 261. Детето и неговия баща, 262. Детето и неговия баща, 263. Детето и неговия баща, 264. Детето и неговия баща, 265. Детето и неговия баща, 266. Детето и неговия баща, 267. Детето и неговия баща, 268. Детето и неговия баща, 269. Детето и неговия баща, 270. Детето и неговия баща, 271. Детето и неговия баща, 272. Детето и неговия баща, 273. Детето и неговия баща, 274. Детето и неговия баща, 275. Детето и неговия баща, 276. Детето и неговия баща, 277. Детето и неговия баща, 278. Детето и неговия баща, 279. Детето и неговия баща, 280. Детето и неговия баща, 281. Детето и неговия баща, 282. Детето и неговия баща, 283. Детето и неговия баща, 284. Детето и неговия баща, 285. Детето и неговия баща, 286. Детето и неговия баща, 287. Детето и неговия баща, 288. Детето и неговия баща, 289. Детето и неговия баща, 290. Детето и неговия баща, 291. Детето и неговия баща, 292. Детето и неговия баща, 293. Детето и неговия баща, 294. Детето и неговия баща, 295. Детето и неговия баща, 296. Детето и неговия баща, 297. Детето и неговия баща, 298. Детето и неговия баща, 299. Детето и неговия баща, 300. Детето и неговия баща, 301. Детето и неговия баща, 302. Детето и неговия баща, 303. Детето и неговия баща, 304. Детето и неговия баща, 305. Детето и неговия баща, 306. Детето и неговия баща, 307. Детето и неговия баща, 308. Детето и неговия баща, 309. Детето и неговия баща, 310. Детето и неговия баща, 311. Детето и неговия баща, 312. Детето и неговия баща, 313. Детето и неговия баща, 314. Детето и неговия баща, 315. Детето и неговия баща, 316. Детето и неговия баща, 317. Детето и неговия баща, 318. Детето и неговия баща, 319. Детето и неговия баща, 320. Детето и неговия баща, 321. Детето и неговия баща, 322. Детето и неговия баща, 323. Детето и неговия баща, 324. Детето и неговия баща, 325. Детето и неговия баща, 326. Детето и неговия баща, 327. Детето и неговия баща, 328. Детето и неговия баща, 329. Детето и неговия баща, 330. Детето и неговия баща, 331. Детето и неговия баща, 332. Детето и неговия баща, 333. Детето и неговия баща, 334. Детето и неговия баща, 335. Детето и неговия баща, 336. Детето и неговия баща, 337. Детето и неговия баща, 338. Детето и неговия баща, 339. Детето и неговия баща, 340. Детето и неговия баща, 341. Детето и неговия баща, 342. Детето и неговия баща, 343. Детето и неговия баща, 344. Детето и неговия баща, 345. Детето и неговия баща, 346. Детето и неговия баща, 347. Детето и неговия баща, 348. Детето и неговия баща, 349. Детето и неговия баща, 350. Детето и неговия баща, 351. Детето и неговия баща, 352. Детето и неговия баща, 353. Детето и неговия баща, 354. Детето и неговия баща, 355. Детето и неговия баща, 356. Детето и неговия баща, 357. Детето и неговия баща, 358. Детето и неговия баща, 359. Детето и неговия баща, 360. Детето и неговия баща, 361. Детето и неговия баща, 362. Детето и неговия баща, 363. Детето и неговия баща, 364. Детето и неговия баща, 365. Детето и неговия баща, 366. Детето и неговия баща, 367. Детето и неговия баща, 368. Детето и неговия баща, 369. Детето и неговия баща, 37